

Vélemény

SZEMBESÍTÉS 1.

A bunkóságnak ezzel a bandita-változatával a legbunkóbb hazugság sem veheti fel a versenyt, mert ez utóbbi csak csüggedést vált ki elszénvedőiből, és reménytelenséget, a SIMPERGER-változat viszont olyan mérgezést lövell szét, mely megbénítja az állami szerveket, és félelmet ébreszt a társadalomban. És ha majd Simpergeréknek rendőrségük is lesz, mely lőfegyverrel és bilincsel felszerelve lakásunkba hatolhat, a falhoz állíthat, belebámulhat iratunkba és a fenekünkbe, akkor nemigen akad majd hazánkban olyan állampolgár, aki tiltakozni merne a banditizmus e speciális megnyilatkozási formája ellen.

Élet és Irodalom, Eörsi István: A bunkóság magasiskolái, 1998. 12. 04.

Hát csak többet ér erkölcsileg az az ember, aki azt mondja: „Nem hiszek Istenben, de nem ártok a másik embernek, mert az fáj neki”, annál, aki üvöltözik: „Istenhívó vagyok! Szétverem a pofáját annak, aki hitetlen, vagy másképp hisz Istenben, mint én!”

Magyar Hírlap, Szalai Pál: Hit- és erkölcsstan, 1998. 08. 24.

És, ha már az elszámoltatási témánál tartunk, hadd kérdezzem meg most, a kezdet kezdetén: ki számol el a köznek a Selmeczi Gabriella kis keze által eltapolt tb-milliárdokkal? És a legfőbb kérdés: ugyan ki és mikor felel azért a fölmérhetetlen és helyrehozhatatlan erkölcsi-kulturális-lelki-anyagi kárért, amelyet a félig épült Nemzeti lemezárslára okoz? S amely álonnak azért kell végérvényesen összeomlania, mert Orbán Viktornak olyan színház kell csak, amelynek alapkövét ő teszi le. És hogy kitoljon a Bűnös Várossal, melynek lakói már megint nem úgy szavaztak, ahogy pedig világosan meg lett nekik mondva.

Élet és Irodalom, Fencsik Flóra: Kik az érinthetetlenek? 1998. 11. 06.

A Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter a leghatározottabban cáfolja, hogy a kormány felügyelete alá akarja vonni a televíziót. Hogy miért nem, arra két fő érve van. Az egyik az, hogy nem a kormány akart bemenni a televízióba, hanem annak vezetője írt segélykérő levelet a kormányhoz. Ez nem túl erős érv, az oroszok sem maguktól jöttek be '56. november 4-én, nekik is segélykérő levelet kellett írni előtte.

Magyar Hírlap, Szalai László: Demokráciapróba, 1998. 08. 25.

A szabad sajtóról beszéljek? Arról a „sajtóról”, amely – a Magyar Nemzettől a Hunniáig – 1994–1998 között négy éven át üvöltözött és toporzékolat arról, hogy nem üvöltözhet és nem toporzékolhat? Amelyben az ország köztársasági elnökét, akit gerinces magatartása miatt a diktatúra negyven évvel ezelőtt kis híján meggyilkolt, mocsokkal és gyalázattal dobáltak olyanok, akik a diktatúra előtt a hasukon csúsztak? (...) Gondoljunk ... a pártatlan tisztaságú taxiblokkádra, (...) A jobboldal persze „MSZP-SZDSZ-es diktatúráról” ordított. Ez nem volt egyéb ordenáré hazugságnál, de az azért igaz volt, hogy az MSZP a kapitalizálódó „új osztály” pártja maradt, és kormányzása idején sok hasonlóságot mutatott fel – no, nem a hajdani totalitáriánizmus állampárttal, de a kiegyezéskor és a Horthy-rendszer kormányzó „állampártjával”.

Népszabadság, Szalai Pál: Az ezeréves per, 1998. 08. 24.

Magyarországon a szélsőjobb alternatíva még közvetlenebbül fenyegető. (...) A kormány – ugyanúgy, mint az ellenzék – tehetetlen lesz a szélsőjossal szemben, és csak egy dologban reménykedhet. Abban, hogy olyan gazdasági fölemelkedést tud produkálni, amely a nagy többség számára hihetetlenül teszi a szélsőjobb vagdalkozásait.

Magyar Hírlap, Bolgár György: A jövő megérkezett, 1998. 06. 20.

Olybá tűnik, hogy a „polgár” ezúttal az „elvtárs” szinonimája, és mások akarják meghatározni helyettem, hogy ki a polgár, ki a magyar, sőt ki a keresztény magyar. Aki pedig nem hord állandóan kokárdát, nyakában aranykeresztet, az legalábbis gyanús. Így ismét ellenkezésre kényszerülök. Nyakamban – az emlékeztetés Csurka-tanulmány megjelenése óta – Dávid-csillag függ, és most már tudom: a kirekesztés legkisebb megnyilvánulását sem fogom szó nélkül hagyni.

Magyar Hírlap, Lang Magda: Ki vagyok én? 1998. 06. 15.

A mai jobboldal „ideológusai” szerint ez alatt a 40 év alatt Magyarországon „baloldali diktatúra és kizárólagosság” volt. Ez nem igaz. A baloldaliságnak inherens eleme a szabadelvűség. (...)

Másrészt a jobboldal egész publicisztikájában olyan minősíthetetlen hangot használt, mely csupán újkori történelmünk különösen sötét korszakaiban volt divatban (...) És közben harcolnunk kell a jobboldal ellen, mely – hatalomra jutása esetén – az országot kirángathatja Európából. Emberegri és szociális ügyek felvállalásával kell elkezdődnie a magyar baloldal újjáépítését.

Népszabadság, Szalai Pál: A másokért cselekvés szabadsága, 1998. 02. 20.

Egy ideig ugyanis nem vette észre, hogy egyik hatalmi húzás sem manikűrözhető, fésülhető. Mindegyik kézigranát, akna, Molotov-köktél. Orbánnak esze ágában sincs viccelni. A magát erősebbnek képzelő kutya miért viccelne? Egészen mást akar. Legfőljebb még nevetni tud – de humorérzék nélkül. (...)

Az új hatalom mindent, ami nem őt szolgálja, könyörtelenül szétver, tapos. Egyáltalán nem törődik avval, hogy kit képes el légből kapott, arcátlan érveivel. Az '56-os Intézet csupán a reformkommunisták szerepét kutatta? Le vele! Ki kell fosztani, le kell rombolni. (Holott a reformkommunisták szerepének tanulmányozása is megér egy intézetet.) Orbánék megtanulták, mint Ceausescu, hogy minden tiltakozást semmibe kell venni. (Amíg lehet.) A külföldi pláne. (...)

Ez a kormány már szavakban sem minősíti középjobbnak magát. (...)

A jogszerű puccs sikerült. Magyarországon demokratikus választásokon keményen jobboldali erők kerültek hatalomra. (...) Igenis megteremthetik Magyarországon a hosszú távú, tartós, markánsan jobboldali rezsimet. (...)

Szent Isten, kiket vettünk a nyakunkba!

168 Óra, Bodor Pál: Újabb kutyák, 1998. 12. 15.

A kormánynak el kell döntenie, hogy úgy óhajt-e átmeneti időre népszerűséget, hogy hosszú távon a felnövő generáció sorsát lehetetleníti el. Akar-e a félelem megtestesítőjeként élni az ifjú szívekben.

Népszava, Petri Lukács Ádám: Szívek és szeszélyek, 1998. 11. 21.

Kedves Narancs!

A Nemzeti Gödör hasznosításával kapcsolatos pályázatra küldök egy radikális ellenzéki és egy kormánypárti ötletet. Szóval: mit csináljunk a Gödörrel?

1. verzió: Lőjük bele a MIÉP-tagságot, aztán temessük be!
2. verzió: A Torgyán-unoka házát építsük erre a méretben épp megfelelő alapra!

Magyar Narancs, Timár Ádám, 1998. 12. 03.

Arról már nem tehet senki, ha a templomban véletlenül tudomásunkra jut, hol parcelláznak olcsón jó földet... (...)

Olyan kormányunk van, amelynek szitokese a szabadság, minden emberi kultúra motorja, minden ember méltóságának záloga. Egyszerűen csak felhasználta a szorongó kisember biztonsgát utáni vágyát. A hajléktalan a börtön fűtött cellájára, a munkanélküli a rosszul fizetett, semmire se jó, de biztos munka után vágyik. Micsoda nyomorúság, micsoda rettenet kell még ahhoz, hogy a magyar miniszterelnök ne csak az ellenzék, ne csak szövetséges pártjait, hanem minden egyes „polgárát” alattvalóvá tegye?

Magyar Hírlap, Kartal Zsuzsa: A lélek ára, 1998. 12. 04.

Ez a kormány nem tekinti a nemzet részének az ellenzékiet, sőt háborúban áll velük, semmi értéket nem lát bennük, nyilvánvaló, hogy véglegesen vesztüket tartaná kívánatosnak. (...) Végül is a jelenlegi adótörvény és a tervezett drogtörvény olyan konstrukció, amelynek alapján gyakorlatilag mindenkit meg lehet majd szorongatni, ha nem viselkedik a hatalomnak tetsző módon. Am ez a legújabb ötlet, egy felfegyverzett civil testület részabdítása a lakosságra, átlép egy fontos határt, amely a demokráciát a diktatúrától elválasztja. Eppen jogosítványának parttalansága miatt. Régi történelmi reminiscenciák derengenek fel. A gyönyörű német város, München... Az én születésem éve...

Népszabadság, dr. Popper Péter: Egymástól félve, 1998. 12. 04.

Az illuzórikus célokról való lemondás hátterében korántsem a „polgári populizmus” feladása, hanem a legközönségesebb rendpárti populizmussal való felcserélése áll. (...)

A Rend Kormányja sajnos megfelel a társadalom széles rétegeit átható indulatoknak, tömeglelétkani igényeket elégít ki, nem tűnik fel tehát, hogy a legprimitívebb álmegoldásokat választja. Valójában egyetlen problémát sem old meg, de úgy tűnik, nem is ez a legfontosabb törekvése, hanem hatalmának kiterjesztése és stabilizálása.

Népszava, Ripp Zoltán: A Rend Kormány, 1998. 12. 08.

Az új kurzus szervezői és tervezői láthatóan vonzódnak a Városligethez, ahol a Hazugság Vára áll. Jó, ha tudják, jövőjük tekint le onnan rájuk.

168 Óra, Csepeli György: Színlelt liberalizmus, 1998. 12. 01.

Tehát itt nem egyszerűen arról van szó, hogy egyensúly teremthető-e a két fél között, hiszen minden eszközt megragadva meg akarják semmisíteni a Fidesszel szemben állókat.

Népszava, Lengyel László: A kinevezési botrány a koalíció Tocsikja, 1998. 12. 11.

Az új kormány etatista, tekintélyelvű, állami túlhatalomra építő – Meciar Szlovákiáját vagy Tudjman Horvátországát idéző – felfogást képvisel a rendszerváltás után kialakult konszenzuskereső, liberális demokrácia modelljével szemben.

Magyar Hírlap, Magyar Bálintot idézi, 1998. 12. 30.

Orbán Viktorékat azonban nem az MSZMP szocializálta. Ezért ez a nagy kiábrándulás és felháborodás. Most meg Kávássy, Pokol Béla szabadulhatott ránk – a középkor és az ötvenes évek. És persze dr. Boross kitüntetésének is van üzenete.

Élet és Irodalom, Bruck András: Csókok és kézfogások, 1998. 12. 11.

A magyar ifjú politikai levélre nem válaszol, találkozára késve érkezik, nyugati nagyvállalat vezetőjét nem fogadja – ha mégis fogadja, kioktatja. Az amerikai elnök megtudhatja tőle, hogy bár Amerikára hathat az orosz válság, de Magyarország oly szilárd, rá nem hat. A bürokráciától szenvedő, gonderhelt német kancellárt az izes reggeli közben azzal biztatja, hogy forduljon csak hozzánk, hiszen mi magyarok meg tudjuk nekik mutatni, hogyan kell bürokráciát gyorsan leépíteni. S mindez nem tréfa!

Széchenyi okkal féltette magyarjainkat a kivagyis és sértett, a világról mindent jobban tudó politikától és politikustól. Ahol Pannónia tárgyalna, ott Hunnia nem alkszik. Féltem magunkat. Meddig lehet még büntetlenül érdes és civilizálatlan, nomád és hun politikát csinálni?

168 Óra, Lengyel László: Hunnia nem alkszik, Pannónia tárgyal, 1998. 11. 24.

... nem az a gondom, hogy a fiúk egész pályás letamadást játszanak, hanem az, hogy mostanában már az öltözőfolyosón lerúgják az ellenfelet.

168 Óra, Mátyás Győző: Gödörben, 1998. 11. 17.

Megkezdődött egy új politikai ciklus, amelynek mottója tán az lehetne: „fenyegetnek, tehát vagyok”. Azok demokráciája ez, akik részint nem készültek fel a győzelemre, illetve azoké, akik a demokráciában valójában soha nem hittek.

Népszava, Suchmann Tamás: Fenyegetnek, tehát vagyok, 1998. 12. 22.

A félelmen mit sem változtat, ha ezúttal nem az ÁVH, hanem az adórendőrség tör be a lakásunkba. (...)

Ezzel szemben a mindent jobban tudó Vezér egy-kettőre tudja, hogy az új színházat más tervek alapján a Városliget szélén kell felépíteni. Lassanként már ő is olyan polihisztorrá válik, mint Sztálin, aki még nyelvészeti szakkérdésben is illetékesnek tartotta magát, vagy a képzőművészeti vitákat adminisztratív eszközökkel eldöntő Hruscov.

Népszava, Mihályi Gábor irodalomtörténész: Az öregek hatalma, 1998. 12. 28.

Nehéz-Posony István: Mi itt ilyenkor felmutatjuk azt a hihetetlenül magas szellemi kapacitást, ami miatt a bennünket a másik oldalról támadnak és irigyelnek.

Lengyel László: Aki kormánylapot olvas, azt egész egyszerűen nem veszik komolyan. Egy bankár, aki a Napi Magyarországot olvassa, enyhén szőva elmebeteg.

Demokrata, 1998. 12. 17. Idézi: -jókuthy-

Harsányi László úgy véli: „A kormányzat megkérdőjelezi a történelem eddigi menetét. Mindent el akar törölni, ami a magyar kultúrában 1998. május előtt történt, ezzel elindít egy rossz spirált. Válassza az összeütközést a legerősebb értelmiségi csoportokkal is, abban a reményben, hogy többségüket meg tudja vásárolni.”

Magyar Hírlap, Stark L. László: A lelkek meghódítása, 1999. 01. 02.

... vélhetően a Napi Magyarország gyűlölködésen szocializálódott közönsége sem kér a Hírlap szellemiségéből.

És, Vásárhelyi Mária: Médiabuldozer, 1998. 12. 18.

... annyi einstandot követett el már Orbán, hogy fel sem tűnik a lépés meciari minősége. Bizony mondom néktek, ezek itten szlovák hétköznapiak.

Népszabadság, Haraszi Miklós: Kékcédulás kuratórium, 1998. 12. 31.

Ha az ellenzék volnék – méghozzá hatalomból kibukott ellenzék –, nem ünnepelem magamat egy szerveződik diktatúra hajnalán azért, hogy milyen hősiessé voltam annak idején, egy amúgy is meggyengült diktatúra alkonyán, mert ez önbizalom-erősítőnek kevés, kifelé meg úgy hangzik, mint a kivénhedt primadonnának visszaemlékezése.

168 Óra, Popper Péter: Vágyálmok, 1998. 12. 22.

Eközben végig ott lebeghet előttünk Kunos Péter története (ne feledjük a szegényt, hogy az előző kormány alatt kezdődött a bankár meghurcoltatása), amely egy egyszerű koncepció pernek tűnik (hiszen tudjuk, amiért elítélték Kunost, azt a banki hitelkihelyezési konstrukciót még számtalan magyar és külföldi bank használja, és egyikük ellen sem kezdődött emiatt büntetőeljárás), majd pedig egy példa nélküli ellen-nemjegyzési aktsussal záródott. Üzenete nem más, mint hogy veled is megtörténhet.

Népszabadság, Petri Lukács Ádám: Ördögök és cimborák, 1998. 12. 21.

Frankfurter Allgemeine Zeitung: Sok budapesti értelmiségi meglepetten és aggódva szemléli a pénzügyi ellenőrzés köntöskében érkező világnézetű leszámolás tombolását.

Idézi: Magyar Nemzet, 1998. 02. 05.

Orbán Viktor készenléti rártartisága, nagyotmondásai, érthető hatalmi kéje: mosolygó legyintéssel kezelhető közügy. Még nem vaskancellár – csak mostkancellár.

Népszabadság, Bodor Pál (Diurnus): Béna ellenzék, koncepciók blöffök, 1998. 01. 15.

A konzervatív oldal – szemben ellenpólusával – nem tud felmutatni olyan szellemi tekintélyeket, akiknek teljesítményét ideológiákon felülemelkedett, osztatlan elismerés övezi. Másrészt a jobboldali politikai elitnek nincs olyan szellemi holdudvara sem, amely képes volna a belső kritikára, a hosszú távú alternatívák kidolgozására. Nem utolsósorban pedig ideológiájának megfogalmazására. Intellektuális erő felmutatása híján nem maradt számára más út, mint a kultúra intézményeinek látványosan erőszakos bekebelezése.

Népszabadság, Szalai Erzsébet, 1998. 11. 11.

(Folytatjuk)

Összeállította: Tóth Gy. László szövegű Magyar Polgári Demokraták Társasága

Napi MAGYARORSZÁG

Főszerkesztő: D. HORVÁTH GÁBOR

• Főszerkesztő-helyettes: O. KOVÁCS ÁTILKA

Lapszerkesztők: G. FEHÉR PÉTER, LUDWIG EMIL, PUSZTAI EMESE

Szerkesztőség: 1091 Budapest, Üllői út 51.

Telefon: 216-1274, 06-30-916-3843, -44, -45, 06-30-916-3847

Telefax: 215-3197

Levélcíme: 1450 Bp. 9. Pf. 74. • E-mail: mahir@mail.elender.hu

Internet cím: http://www.napimagyar.hu/

Kiadja a MAHIR Lapkiadó Korlátolt Felelősségű Társaság

Felelős kiadó: DR. GYÖRI TIBOR ügyvezető igazgató

Lapigazgató: LOVAS LAJOS

Terjeszti a Hírker Rt.,

a Nemzeti Hírlapkereskedelmi Rt. és a regionális

részvénnytársaságok, valamint a Kiadói Lapterjesztő Kereskedelmi Kft.

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlapelőfizetési

és Elektronikus Posta Igazgatósága (HELP). Előfizethető

a hírlapkiadásoknál, vidéken

a postahivatalokban, Budapesten a HELP ügyfélszolgálati irodáinál,

valamint a Hírlap-előfizetési és Lapellátási Irodánál

(1089 Budapest VIII., Orczy tér 1.) Levélcíme: Helir, 1900 Budapest,

Orczy tér 1. Telefon: 303-3441, 303-3442. Telefax: 303-3440, közvetlenül,

postautalványon vagy átutalással a Postabank és Takarékpénztár Rt.

11991102-02102799 pénzforgalmi jelzőszámon

Előfizetési díj egy hónapra 965 forint, negyedévre 2895 forint,

fél évre 5790 forint, egy évre 11 580 forint

Hirdetésfelvétel: MAHIR Press Média Kft.

1075 Budapest, Wesselényi u. 8.,

Telefon: 322-2448, 342-6164. Fax: 342-6132

Nyomatás: Szikra Lapnyomda Rt.

Felelős vezető: LENDVAI LÁSZLÓNÉ vezérigazgató

Vidék ISSN: 1418-0863; Budapest ISSN: 1418-04 3 X

Lapunkat rendszeresen szemlézi Magyarország legnagyobb médiafigyelője, az

»OBSERVER«

OBSERVER BUDAPEST MÉDIAFIGYELŐ KFT.

1084 Budapest VIII., Auróra u. 11. Telefon: 303-4738, fax: 303-4744

http://www.observer.hu